

Ne travaillez jamais

Un projecte commissariat per Blanca del Río, Mariella Franzoni, Lidia González, Antonella Medici i Lucía Piedra.

ADN Platform_ Novembre 2015 – Abril 2016

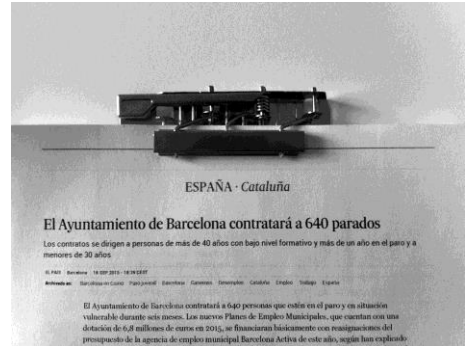
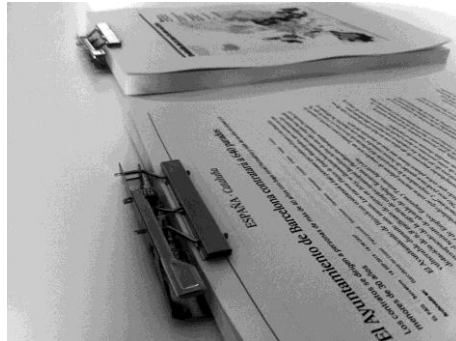
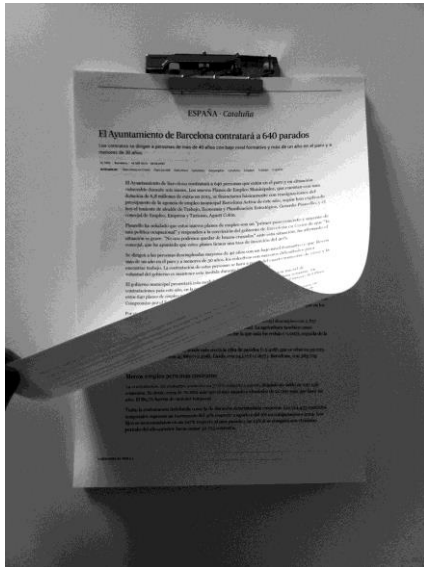

Des de la teoria marxista fins a la idea del capitalisme cognitiu passant per la mitologia obrerista, Occident ha produït un potent aparell crític al voltant de la qüestió del treball. No obstant això, categories analítiques com posfordisme, capitalisme financer, precariat o cognitariat són instàncies universalistes i reduccionistes que no atenen a les especificitats que constitueixen els nostres entorns laborals reals.

Ne travaillez jamais és un projecte expositiu que pren la ciutat de Sant Cugat del Vallès com a context i pretext per problematitzar aquells discursos que configuren el que entenem per treball. L'exposició reuneix quatre projectes artístics que, mitjançant diferents estratègies, pretenen explorar i desvetllar dinàmiques laborals específiques de la ciutat en col·laboració directa amb els seus habitants.

Així doncs, el projecte té com a objectiu aprofundir en aquelles polítiques de producció de coneixement, imaginaris i discursos sobre el treball des d'on aquest mateix esdevé. Segons aquesta perspectiva, la construcció d'un contrarrelat, dissident i contrahegemònic ha de ser edificat des del lloc on la producció s'activa: el cos, la comunitat, la subjectivitat i la maquinària laboral.

Les obres d'Alán Carrasco, Paco Chanivet, *Diásporas Críticas* i Raquel Frieria es presenten com a un laboratori d'experimentació i de creació en espais socials. Així doncs, *Ne travaillez jamais* aposta per una política a petita escala com a resposta als efectes d'allò macropolític i com a manera de reconfigurar els imaginaris laborals establerts a través de la pràctica artística *site-specific*.

Alán Carrasco, *Ne travaillez jamais*, 2015

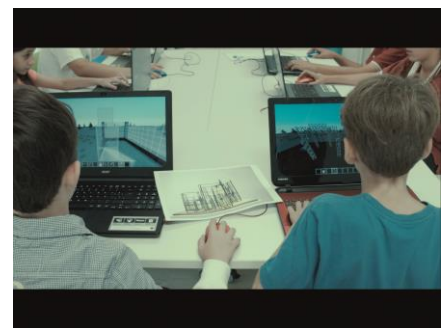
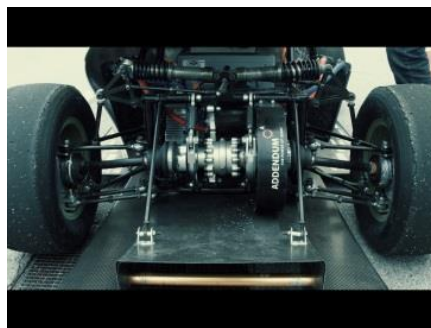
Dos vídeos monocal, documentació impresa A4 i taula de triplay de pi fenòlic. Dimensions variables.

La peça *Ne travaillez jamais* de l'Alán Carrasco (1986, Burgos) pren el nom de la màxima situacionista per l'abolició del treball alienant. A través del seu enunciat "No treballem mai", ens incita a "parar la màquina" i desmantellar, d'una banda, aquells residus que la mitologia obrerista ha deixat en els nostres imaginaris –on la dignificació i l'alliberament de l'individu passa a través del treball i les possibilitats que aquest ofereix en l'estructura social– i per un altre, pels mecanismes obsessius i saturants del poder i els seus mitjans que s'encarreguen de la producció de relats entorn de l'ocupació i a la desocupació. En particular, posa l'atenció en el relat que defineix, a través de la premsa i els mitjans de comunicació, un subjecte com a membre vàlid o no del sistema laboral. Alán confronta així una quantitat considerable de titulars publicats l'últim any en referència a l'augment i descens de les dades referides a l'atur, amb piles de documentació en les quals barreja escrits oficials i textos legals amb notes periodístiques, imatges de mobilitzacions amb taules estadístiques, gràfiques amb còpies de pasquins, documentació històrica amb relats contemporanis, casos personals amb anàlisis globals, etc.

La documentació pot ser consultada i intervinguda pels visitants a tot moment, encara que sempre sota una llum tènue – produïda per dos monitors de vídeo– que dificultarà la seva anàlisi. Aquesta característica del display, juntament amb la pròpia acumulació d'informació, evidencia la dificultat per accedir a les dades reals i els relats específics i particulars que són les veritables fonts d'informació que ens indiquen com, per qui i des d'on es produeix el que avui entenem per treball, desentramant el poder de la premsa i l'Estat per crear imaginaris concrets sobre el sistema laboral. A més, Alán intervingrà sobre la peça, revelant el temps de treball que ha invertit en la recerca i realització de l'obra i cadascun dels seus elements, per visibilitzar així el treball que hi ha després del procés artístic.

Projecte realitzat en col·laboració amb:

Carlota Surós
Francisco de León
Antonio Ontañón
Júlia Ontañón

Paco Chanivet, *Jornada de 8 actes* (2015)

Vídeo monocal.

Paco Chanivet (Sevilla, 1984) presenta en *Jornada de 8 actes*, un exercici d'estil a mig camí entre la performance i el cinema d'assaig, on desenvolupa un recorregut per la història del treball, des d'allò artesà a allò digital, realitzat en col·laboració amb vuit persones de Sant Cugat del Vallès. Cadascuna d'aquestes persones representa, a través de la seva professió i del significat de la mateixa en l'imaginari laboral, una de les diferents etapes d'aquest procés històric. Paco proposa a cada persona una acció que irromp en les seves rutines de treball, desvetllant ideologies de producció implícites en elles i desmantellant imaginaris comuns en torn al que entenem per treball. El vídeo inclou vuit capítols articulats en el següent ordre:

Capítol 1. El pal nostre de cada dia.

Un forner, representant el treball manual bàsic per a aconseguir aliment, cuina un pa amb forma de tripalium (tres pals), eina de tortura utilitzada en l'antiga Roma per a disciplinar a esclaus, del nom del qual ha derivat la paraula treball.

Capítol 2. Exhortació a la peresa.

Una treballadora sexual, la qual ens suggereix el cos com a força productiva, descansa sobre un llit durant una hora de servei remunerada per a tal acció.

Capítol 3. Mossegar la mà de l'amo.

Un ensinistrador caní, com a metàfora del disciplinament laboral de la nostra part més animal a través de la dinàmica de recompenses, realitza exercicis d'obediència amb una gossa abandonada utilitzant dos apports intervinguts amb mans que ordenen i premien.

Capítol 4. No volem treball, volem diners.

Un immigrant desocupat, com a representació d'allò extern la maquinària laboral i de la impotència que això comporta, dibuixa en un quadern, bitllet a bitllet, 1.000 €, quantitat de diners que necessitaria mensualment per a donar sustento a la seva família.

Capítol 5. El temps i l'espai van morir ahir

Un equip d'enginyers com a representació del progrés tecnològic, el posfordisme i l'automatització, prova en un circuit el seu cotxe de competició EcoRZ interpretant una gràfica d'inflació i atur (corba de Philips) en termes de velocitat i distància.

Capítol 6. Ofegar la ganyota.

Submergides sota l'aigua, el nou ambient on els cossos se submergeixen com a pas a l'espai digital, un duo de nadadores sincronitzades, paradigma del rendiment del cos i la disciplina a través de la competició, realitzen una coreografia amb la premissa de no somriure.

Capítol 7. Paletes d'un nou món.

Un grup de nens d'una escola creativa d'activitats extraescolars, exemple de la instrucció laboral a través de la realitat virtual, el joc i la imaginació, construeixen a través del joc Minecraft la Nova Babilònia de Constant, ciutat utòpica pensada per a una societat de persones creatives alliberades del treball quotidià atrofiat.

Capítol 8. Ne travaillez jamais

Un programador, exemple del treball digital immaterial, crea una aplicació mòbil que bloqueja l'ús compulsiu i desmesurat del terminal, epítom de l'alienació ubiqua que la tecnologia exerceix sobre les persones.

Projecte realitzat en col·laboració amb:

Jaume Sàbat - Mestre pasteler/- *Pâtisserie Sàbat* (www.patisseriesabat.com)

Mariana - Escort

Leonardo Paonessa (www.eladiestradordeperros.com) y *Xavi Calderón* (Criadero de Camballori) - Ensinsistradors canins

Lucky Omorodion Agbonlahor - Aturat

Baltasar López - Director d'UPC ecoRacing (www.ecoracing.es/)

María Ten Estany y *Sophie Compte Sastre* - Nedadores sincronitzades, en Complex Esportiu EMD Valldoreix

Carlos Palazón, *Helena Contreras*, *Oscar Gal*, *Andrés Morales*, *Víctor González*, *Iago Jover* - Nens

Vicky Castillo, *Aaron Morales*, *Josep Carles Homet* y *Àlex Clarós* -Equip (www.tbkids.es)

Pau Fernández -Professor de Ciències de la Computació de la UPC

<https://play.google.com/store/apps/details?id=info.pauek.dontwork>

Descarrega al teu mòbil la app **NE TRAVAILLEZ JAMAIS** de Pau Fernández en col·laboració amb Paco Chanivet!

TRANSMISIÓN

es un sistema de signos-el cuerpo es un agencamiento-efecto de verdad-un ensamblaje-un conjunto
cuerpo es un montaje-un trabajo-el cuerpo es un sistema de signos-un agenciamiento-efecto de ver
e citas-un sistema de cuotas-el cuerpo es un montaje-el cuerpo es un trabajo-un sistema de signos-
laje-el cuerpo es un conjunto de citas-un sistema de cuotas-un montaje-un trabajo-un sistema de s
e cuotas-un montaje-un trabajo-el cuerpo es un sistema de signos-un agenciamiento-efecto de ver

Diásporas Críticas, *Transmissió* (2015)

Instal·lació composta per àudios, textos impresos i una imatge projectada.

Transmissió i *Per què la sexualitat és un treball*, de Diásporas Críticas (Rebeca Close, Londres, 1987; Verónica Lahitte, Buenos Aires, 1980; Anyeli Marín Cisneros, Caracas, 1977) tracten sobre formes de producció que no han estat reconegudes com a treball de forma estable, com la reproducció social, el treball sexual i les desobediències lingüístiques, semiòtiques, performatives, comunicatives i sexuals.

A partir de 4 manifestos escrits el 1977 i distribuïts per diversos col·lectius de treballadorxs sexuals a Europa i Estats Units, la peça pretén fer una relectura de les teories actuals de la noció de treball. Els textos desborden el marc tradicional del que s'entén com a "treball sexual" i revelen la manera de producció i transmissió afectiva, comunicativa i lingüística de les desobediències semiòtiques i sexuals.

Paral·lelament, Diásporas Críticas proposen una lectura performance titulada *Per què la sexualitat és un treball*, que es desenvoluparà a l'espai públic i estarà composta per una sèrie de manifestos i conferències que, paral·lelament als materials exposats, desborden el que s'entén com a "treball sexual" i desestabilitzen la noció que tenim del treball. El guió serà llegit a un lloc estratègic de la ciutat de Sant Cugat del Vallès, un polígon industrial que es reivindica com una de les principals zones del corredor econòmic de l'àrea metropolitana de Barcelona. Enfront del projecte econòmic del Catalonia Innovation Triangle (CIT) que pretén afavorir la cooperació entre les institucions del coneixement, les empreses i les diverses administracions amb la finalitat d'incrementar el desenvolupament del capital, s'introduirà la idea que, si la sexualitat és un treball, també és un possible disruptor del relat financer.

Projecte realitzat en col·laboració amb:

Antonio Ontañón

"Hora Bruixa" -

Colectivo feminista/ col·lectiu feminist/feminist collective

Antonella Medici

Lucía Piedra Galarraga

Raquel Frieria, *One year women's performance, 2015-2016 (The clock piece)*
 Targetes de fitxar, fotografies, gravacions d'àudio i un vídeo.

One year women's performance 2015-2016 (The clock piece) de Raquel Frieria és un projecte en procés inspirat en la performance *One Year Performance 1980-1981 (The Clock piece)* de Tehching Hsieh. Cada hora, vestit amb uniforme i durant un any, aquest artista taiwanès fitxava en un rellotge alhora que es prenia una foto, posant de manifest que el treball d'un artista abasta les vint-i-quatre hores del dia.

En contraposició, Raquel Frieria compta amb dotze ciutadanes de Sant Cugat del Vallès, una figura femenina i col·lectiva. Cadascuna d'aquestes dones, durant un mes, fitxa i es pren una foto cada vegada que realitza a casa seva una tasca considerada com a treball domèstic o de cures. A més, registra en àudio els moments en què aquest treball sobrepasa la dimensió material, com per exemple la planificació o la simultaneïtat d'aquestes tasques, evidenciant així el caràcter inquantificable de les mateixes.

Al llarg del procés, Raquel està desenvolupant tallers amb les participants per compartir l'experiència i posar en comú el que cadascuna d'elles entén per treball domèstic o de cures. Durant els mateixos, estan sorgint qüestions no contemplades inicialment que posen de manifest la prima línia que, en el nostre imaginari col·lectiu, separa aquest treball del temps d'oci: planificar la compra setmanal o què cuinar per sopar, per exemple, es considera treball domèstic? És treball de cures escoltar a un ser estimat que necessita el teu suport?

One year women's performance 2015-2016 (The clock piece) reflexiona sobre el treball no remunerat realitzat per dones i té com a objectiu visualitzar i reconèixer totes aquestes tasques imprescindibles per al manteniment de les nostres vides i el funcionament de l'engranatge capitalista. De fet, sense aquest tipus de tasques el sistema capitalista es col·lapsaria. A més, l'obra fa evident com, en un context europeu en el qual preval el treball immaterial, certes dimensions de la subjectivitat com el gènere segueixen sent manipulades per establir jerarquies entre diferents treballs, com en aquest cas l'artístic i el domèstic o de cures.

Projecte realitzat en col·laboració amb:

"Hora Bruixa" – col·lectiu feminista

Participants fins a la data (*):

Carol Webnberg (juliol)

Claudia Murcia (agost)

Fina Aluja (setembre) Júlia Solé (octubre)

Júlia Sánchez (novembre)

(*) Noves participants seran integrades en els pròxims mesos fins juny 2016.